

Kapitány Máté

HÁBORÚ

[MINDEN KIS NESZ]

2021-04-25 | MINDEN KIS NESZ, NOVELLA

Fülére tapasztja tenyerét. Szemét is lehunyja. Hogy is volt az a mondóka, amit még Anya tanított? Igen, valahogy így... Sisseg a sás, surrog a sáska, siklik a sas, sül a sós saslik. Ez a sok „s” hang, ezt szereti nagyon, ez megnyugtató, olyan, mintha Anya duruzsolna a fülébe, és már este lenne, és ő már olyan álmos, hogy nem is érti a szavakat, de hallja azokat az „s” hangokat, amik szinte cirógtatják a fülét. Siklik a sas, sül a sós saslik. De még így is áttör tenyerén a külvilág robaja, erőszakosan feszegetve le füléről ujjait, behatol a hallójáratba, kúszik be, rezegetti a dobhártyát, mintha indiánok püfölnék a harci dobokat, ez odakint valóban háború. Velőtrázó sikítások, csörtetés, vad kacajok, tompa puffanások, éles csattanások. A káoszban valaki nekiütközik, vállával nagyot taszajt rajta, ő meginog, és kis híján a földre zuhan. Erősebben szorítja tenyerét a fülére, belül – és talán fennhangon is már – mind hangosabban ismételteti a mondókát, közben próbál Anyára gondolni, ahogy tesz-vesz, és énekel, és haját fésüli, és nadrágját stoppolja, és kavargatja a levest, és olvas a könyvből, és löki a hintát, és kiabál, ha bántják őt, és szoknyáját libbentve óriásira nő, és védelmező harangként öleli körbe, és ebbe a különös, de ismerős, szövetillatú védett világba zárja őt.

ki a hangzavarból

Most azonban verejtek és nehéz levegőszag kering mindenütt, szinte íze van a hangoknak is, amik az ujjai között egyre csak peregnek és szivárognak a tudatába, hiába a sok „s” hang, és hiába az elképzelt

anyai harangszoknya. Sisseg a... Nem, nem, nem, nem, nem, nem, nem, nem, nem működik tovább. Kinyílik a szeme. Valaki megérintette a vállát. Egy arc hajol közelebb. Mi rejlik a vonásai közt? Nehéz megmondani. Ő ebben sosem volt ügyes. Harag, gyűlölet, ártani akarás talán nincs rajta. Akkor tehát az ő oldalán áll? A száj, ez a csücsörítő száj ugyan mond valamit, de szava szétmállik a hangzavarban. Ő újra lehunyja szemét. Surrog a sáska. Valami eltalálja. Nem fáj igazán, de kibillenti egyensúlyából, hátratántorodik, földre huppan. Nevetés, majd kiabálás. Kinyílik a szeme. Megint ez az arc, most dühös, de talán nem rá, hanem valaki másra. Megfogja a kezét, talpra segíti. Húzni kezdi, ki a hangzavarból. Ez jó, végre, a ricsaj már kibírhatatlan. Most csendesebb helyre kerülnek. A száj azt mondja, mindjárt jövök, addig ülj le itt. Ő leül. Várakozik. A szobában minden mozdulatlan, csak saját testének

dülöngélését érzékeli. Aztán, ahogyan szép lassan megnyugszik, már a hangokra is képes figyelni. Halk neszezés, távoli matatás, alig hallható csörömpölés. Így jó. Így a háború robaja is befogadható, elviselhető. Ez a jó távolság a világtól. Mint mikor Apával felment a hegyre, és távcsővel figyelték a házakat. Persze Apa messze jár, vele csak ritkán lehet találkozni. Pedig vele nem kell beszélgetni, ő nem kérdegeti folyton, hogy mi van vele, hogy érzi magát, és ez jó. Ő békén hagyja. Csak néha túlzottan is.

Nyílik az ajtó, visszajön az arc, és a száj, de már teste is van, Ildikó néni az. Jobban vagy, kérdezi, hogy érzed magad? Ő nem válaszol. Tenyerére pillant. Csupa izzadtság. Beletörli nadrágjába. A homlokán is csurog a veríték. Azt a pulóverébe törli. A szobában nincs meleg. Vissza akarsz jönni, kérdi Ildikó néni. Lehalkítottuk a zenét. Megrázza a fejét. Itt szeretnél ücsörögni még kicsit? Bólint. Ildikó néni egy darabig csak ácsorog, esetlenül tétovázik. Miért nem megy ki, gondolja ő. Felhívjam Anyát, kérdi most Ildikó néni. Ő gondolkodik kicsit, aztán bólint. Ildikó néni kimegy. Még van ideje, amíg Anya ideér. Tetszik neki ez a szoba. Tetszenek a nyugodt falak, a fotel, amiben ül, és a fotel szaga is. Tetszik neki a lehalkított világ. Feláll a fotelból, elindul a falak mentén. Azt játssza, hogy a jobb lábával mindig hozzá kell érnie a szegélylécéhez.

Jó ez a súrlódó hang. Amikor körbeért, megfordul, és visszaindul. Most a bal lábát szorítja hozzá a léchez. A távolból hallja, hogy boldog, boldog, boldog születésnapot. A gyertyát szívesen elfújná, noha nem őt ünneplik. A gyertyát szereti otthon is elfújni, szereti a füstöt, ami felszáll utána, és tudja Apától, hogy az nem is igazi füst, hanem olvadt viasz, és hogy vissza is lehet gyújtani egy gyufával, ha ügyesen fölé tartja az ember a lángot. Neki még sosem sikerült, de talán egyszer... Körbeér ismét. A falon van egy óra. Most azt figyeli egy ideig. A kedvence a másodpercmutató. Amikor otthon előnti ez a rossz érzés, amitől az egész teste remegni akar, Anya azt szokta mondani neki, hogy figyelje a másodpercmutatót. Olyankor azt érzi, mintha a gyomrában is megjelenne a mutató, és maga köré fűzné az idegességet. Most tapsolnak. A születésnapos alighanem elfújta a gyertyát. Ettől egy kis feszültség önti el, mert biztos benne, hogy senki sem próbálja visszagyújtani a gyertyát, és hamarosan már nem is lehet, mert semmivé foszlik az a vékony szál a levegőben. A combja remeg, futni akar a lába, de aztán sikerül megállítani. Nézi a mutatót. Ő a másodpercmutató, Apa a percmutató, Anya az óramutató. Apának van új családja. Szóval neki meg van egy féltestvére. Néha elképzei, hogy tényleg csak féltestvér, hogy hiányzik a testének az egyik oldala, kezestül, lábastul. Ezen mindig nevet. Most is. Alig bírja abbahagyni. Aztán közelebbről csattanás hallatszik. Összerándul a teste, tenyerét rögtön fülére tapasztja. De a hang nem ismétlődik. Óvatosan elemeli tenyerét. Az istenit, hallja a dadus, Era néni hangját. Era néni leejtette az egyik fémtálcát, az csattant ekkorát. Eltelik egy perc, mire újra megmozdul. Belemászik a fotelbe, arcát nekinyomja a puha anyagnak, és jó mélyen beszívja az illatát. A szövetszálak közül égbe emelkedik néhány porszem, és ahogy az ablakon át rájuk süt a nap, szikrázva kavarognak.

csak úgy összevissza

A csoportszobából most erősebben jönnek a hangok. Valószínűleg kinyitották az ajtót az öltöző felé. Valakik ordibálnak, Ildikó néni is kiabál, de nem lehet érteni, mit. Aztán megint

elcsendesednek. Hamarosan lépéseket lehet hallani. Nyílik a szoba ajtaja. Ildikó néni áll ott, és Nóri. Nóri összevonja szemöldökét, szipog. Most itt maradsz kicsit Danival, mondja neki Ildikó néni, azzal betereli a szobába Nórit, és bezárja az ajtót. Nóri egy

darabig csak áll ott az ajtónál. Ő a fotelben kuporog, mélyen beszívja a szövet illatát, figyel a porszemeket. Nem akar Nórival foglalkozni. Mikor jön Anya? Nóri járkálni kezd a szobában. Nem a falak mentén, csak úgy összevissza. Halványlila pólóban van. A póló főzelékszagú, mert Nóri leette magát az ebédnél. Verekedtem a Petivel, mondja ekkor Nóri. Azért hozott ide az Ildikó néni. Ő nem akar foglalkozni Nórival, nem mond semmit. De Nórit ez sajnos, egyáltalán nem zavarja. Járkál tovább. Gumitalpú cipője van, ahogy lép, a cipőtalp éles hangon nyikkan a laminált parkettán. Ő erre dobolni kezd a fotel karfáján, minden egyes ütemnél újabb porszemeket szabadítva fel. Nóri kuncog. Azt hiszi, ez valami játék. Igyekszik tehát úgy, épp olyan ütemben nyikkantani a cipője talpát, ahogy ő a karfát veri. Nem akarja elmagyarázni Nórinak, hogy ez nem játék, hogy ő csak a porszemekkel akar foglalkozni. Így viszont Nóri továbbra is nyikkangatja a cipőjét. Lehunyja a szemét. Siklik a sas, sül a sós saslik.

Mi az a saslik, kérdezi Nóri, és leül a sarokba. Ezek szerint hangosan mondtam ki, gondolja ő. A másodpercmutató mintha lassabban járna. Talán elromlott az óra. Vagy talán Nóri ült rá az időre, ami nyúlosan próbál szabadulni alóla. Nóri jele az esernyő. Inkább az esernyőre gondolok, mint Nórira, tűnődik ő. Az esernyőket szereti. Szereti hallgatni, ahogyan a feszes ernyőn koppannak a vízcseppek. Gondolatban sorra venné minden csoporttársa jelét, de Nóri nem hagy nyugtot neki. Te miért vagy olyan furcsa, kérdi a lány. Ő nem válaszol. Nóri vállat von. Aztán feláll, odaballag a fotelhoz, és rácsap néhányat a karfára. Most már látja ő is a porszemeket. Rácsap megint. Aztán megint. Közben nevet. Különös, de ez a nevetés most nem is olyan kellemetlen. Erre ő is rásóz egyet a karfára. Felváltva püfölik, sűrűn száll a por. Van egy féltestvérem, kiáltja most Dani, félig hiányzik a teste. Rázza a nevetés. Nóri csodálkozva figyel. Nem hallotta még a féltestvér szót. Nem is igaz, szögezi le aztán a kislány, de közben azért fürkészve lesi a fiú arcát, hátha mégis igaz. Dani leugrik a fotelból, és járkálni kezd körbe, a falak mentén, jobb lábát a szegélylécnek nyomva. Nórinak megtetszik az ötlet, követi. Együtt surrogatják a cipőt. Nóri énekel. Ezt is jó hallgatni. Jó ebben a szobában lenni. Nyílik az ajtó. Ildikó néni belép, és vele Anya is. Dani nem köszön, megy tovább a fal mentén. Nóri odaszalad Ildikó nénihez. Visszamehetek, kérdezi. Ildikó néni kézen fogja a kislányt, és kimennek a szobából. Dani fejét lehajtva vonul tovább, körbe-körbe. Anya arca fáradt. Gyere, kisfiam, indulunk. Még három kör hátravan, gondolja Dani, és megy tovább.

mintha fájna a nyaka

Az autóban ülnek. Dani szereti hallgatni a motor zümmögését. Azt is szereti, amikor az autó átmegy egy fekvőrendőrrön és zöttyen egy nagyot. Szereti kaparászni a gyerekülés huzatát, és lábával rugdosni az előtte lévő szék háttámláját. Anya az utat nézi, nem beszél. Furán tartja a vállát, mintha fájna a nyaka. Dani most hosszan figyel Anya hátát, fülét, haját. A Nóri a szerelmem, mondja aztán. Anya nem szól semmit. Aztán váratlanul sírni kezd. Dani nem foglalkozik vele, de gyorsabban, erősebben kaparássza az ülés huzatát. Hamarosan úgyis hazaérnek.

kép | shutterstock.com